

[Inge Krøgh.]

til invalidepension, at de havde lyst til at arbejde, og de havde også nogen arbejdskraft tilbage. Jeg tror, samfundet må indrette sig på at udnytte den arbejdskraft, som der endnu er hos én, som måske i lægelig forstand er berettiget til invalidepension.

Det er udmærket med hjemmehjælp, specielt hos ældre, men der er en ting, jeg savner meget, og det er, at hjælpen også skal kunne ydes om søndagen.

Alt står og falder med, at folk har tillid til det sociale system. Jeg har oplevet, at vi på en større sydfynsk ø lod én socialrådgiver klare arbejdet derovre. Det viste sig, at i løbet af kort tid aftog henvendelserne fra åndssvage og deres pårørende. Det vil sige, at de svage for let bliver sorteper i dette system.

Hanne Reintoft (DKP):

Bistandslovsforslaget har vel skuffet både dem, der var fulde af optimisme og tillid til det enstrengede system, og dem, der som vores parti er betænkelige ved den bureaukratisering og den indskrænkning af den sociale brugers muligheder, som socialreformkommissionens tanker har indeholdt. Ministeren må være bekendt med, at mange af socialreformkommissionens egne medlemmer har fundet forslaget for utilstrækkeligt og for vagt formuleret og på enkelte punkter direkte imod kommissionens forslag og tanker. Socialpædagogisk Samråd, Dansk Socialrådgiverforening og en række andre organisationer har advaret og foreslået ændringer.

Dette forslag bliver det også svært at føre ud i livet. Basis for bistandsloven er den øvrige opbygning af det enstrengede system. Socialstyrelsen, der skal være det centrale led heri, befinder sig — hvis den skal vurderes ud fra daglig praksis — på sammenbruddets rand. Ventetiden i sagsekspeditionen er uendelig, og rodet kan efterhånden sammenlignes med det, der findes i kildeskattehuset. Der er usikkerhed om fordelingen af opgaverne mellem amtskommunerne og primærkommunerne, og vi ved alle, at kompetencestridigheder kan komme. Kommunerne slås med usikkerhed, med mangel på tilstrækkeligt uddannet personale og først og fremmest med pengemangel. Den almindelige inflation og prisstigningsbølge har forringet

satserne for de sociale ydelser, og vi ved også, at der er en masse andre sociale problemer, som man simpelt hen ikke har gennemtænkt i dette lovforslag. Jeg kan bare gøre opmærksom på de problemer, der opstår hos folk med fuld arbejdsindtægt, som ikke kan klare de høje huslejer, folk, der i Ishøjplanen og Brøndby Strand bliver sat ud i et antal af 30 à 50 familier om måneden. Der er ingen hjælp til disse mennesker indeholdt i dette forslag, og det er derfor i sig selv umoderne og udviser ikke forståelse for samfundets virkelige problemer.

Samtidig ved vi, at alle revalideringstanter er uigennemførlige, så længe det private arbejdsmarked ikke vil samarbejde om at beskæftige vore psykisk og fysisk handicappede. Vi kan snakke herinde i timevis om revalidering og sige, vi foretrækker det. De vandrende arbejdere, som der nu kommer flere af fra EF, slog faktisk bunden væk under vores revalideringslovgivning, og det viser så typisk, at al dansk socialpolitik virker i relation til et kapitalistisk samfunds konjunktursvingninger. Det var fint og smart først i 1960'erne med revalidering, da manglede de private arbejdsgivere nemlig arbejdskraft; det mangler de ikke i dag, og så bryder revalideringssystemet sammen. Så kan man heller ikke bygge en rammelov op om det, der ikke indeholder andet end bedrag og tomme ord over for befolkningen.

Det havde været bedre, om man havde taget kommissionens egentlige formålsparagraf som formålsparagraf i bistandsloven, nemlig:

„Loven om social bistand har til formål at betrygge den enkelte borgers og familiernes tilværelse gennem tilbud om social og pædagogisk støtte, forebyggende og revaliderende foranstaltninger til enkeltpersoner og grupper, der har behov for samfundets omsorg.“

Nu bygger formålsparagraffen på samfundets traditionelle forpligtelse til at yde bistand til dem, der er i trang. Lovforslaget er spækket med alle de kontrolforanstaltninger og gennemsyret af al den mistillid, der altid har behersket vor sociallovgivning. Vi lider nærmest af en slags forfølgelsesvanvid med hensyn til socialt misbrug, og det er givet, at disse kontrolforanstaltninger koster langt mere, end et eventuelt sporadisk misbrug ville koste os. Det korte af det lange er, at i